

YURISH LEVEL 10

Yurish

LEVEL 10

Chris Towel

© 2016 C. Towel / Uitgeverij U2pi

Titel: Yurish level 10

Auteur: Chris Towel

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-633-0

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Daarom ...

Zonder de volgende inspirerende mensen had ik dit verhaal niet kunnen schrijven.

Aida Mark, Armin van Buuren, John Ilgen, Jeannet de Graaf.

Dankjewel.

1. Wroc

Het is donker.

Het is kleffig.

Ik heb het warm, benauwd.

Ik zit in elkaar gedrukt in een te kleine ruimte en wil eruit.

“Eruit! Eruit!”

“Arghhh!” Ik kan mij niet bewegen, mijn schouders en knieën zitten klem. Ik druk mijn schouders harder tegen de wand, probeer mijn rug te rechte. “Oeoempff, arrggh!” De wand geeft helemaal niets mee, ik zit muur- en muurvast. “Ik krijg geen lucht, geen lucht!” paniek komt op. “Rustig, rustig, denk na, denk!”

Met grote inspanning kan ik wel mijn kop een beetje naar achter en naar voren bewegen. Door dat te doen kan ik met m’n neus tegen de wand voor mij tikken. Na een paar keer voorzichtig bewegen tik ik zo hard als dat mijn bewegingsruimte het toestaat. Misschien krijg ik die wand kapot. Het is mijn enige kans om hier levend uit te komen. Al snel ben ik buiten adem en moet ik pauzeren.

“Waar ben ik in terecht gekomen, hoe kom ik hier uit? O, o, o, ik wil eruit!” begin ik te huilen, het is zó benauwd. Maar met zelf-medelijden red ik het niet, dat weet ik ook. “Rustig! Focus! Adem in! Adem uit!” Mijn hartslag gaat langzaam terug naar normaal.

Kop naar achteren, diep inademen en dan ... “Rám!”... zo hard mogelijk kop naar voren en neus tegen de wand!

Na een paar keer moet ik weer pauzeren. Dit valt niet mee, ben echt heel snel mijn adem kwijt. Logisch in zo'n rare houding, met deze inspanning en bijna geen zuurstof. Maar het is het enige dat ik kán doen, de rest van mijn lichaam kan ik niet bewegen. Ik heb geen keuze, dus ik moet mijn kop gebruiken als ik wil leven.

"Inademen door mijn neus, uitademen door mijn bek, rustig blijven, rustig blijven ..." Ik spreek tegen mijzelf om de weer opkomende paniek te onderdrukken. Het lukt, de hartslag daalt. Bijgekomen tik ik verder. Zo gaat het door. Tikken, huilen, op adem komen, tikken, wanhoop, op adem komen, tikken, paniek, rustig worden, tikken ... uur na uur. En dan, net als ik het niet meer zie zitten, voelt een tik opeens anders ...

"Hé, gaf hij mee? Bewoog de wand? Ja toch?" Mijn hartslag schiet omhoog, niet van inspanning, van spanning. Heb ik het mij verbeeld?

Kop naar achteren, diep inademen ... hard naar voren en ... "Rám!" ... "Nee, géén verbeelding! Er zit een barstje in de wand!" Ik kan wel juichen en huilen tegelijk! Kop naar achteren, adem in ... hard naar voren en ... "Rám!" ... het barstje wordt groter! Kop naar achteren, adem in ... hard naar voren en ... "Rám!" ... een stukje breekt af, er zit een gat in de wand!

Direct maakt de bedompte, benauwde lucht plaats voor frisse lucht. Met mijn ogen dicht adem ik diep in, hou de lucht even vast, en adem dan met een zucht uit. "Aaaaaaah ... zuurstof, heerlijk, koelte". Het op adem komen is niet eerder zo verfrissend geweest en ik neem de tijd om mijn krachten weer te verzamelen.

Na deze wat langere pauze, volgens mij ben ik zelfs even in slaap gevallen, tik ik de randjes van het gat weg. De opening wordt al

snel groter en groter. Er schijnt nu fel wit licht in mijn “gevangenis” naar binnen. Ik knipper met mijn oogjes.

Langzaam zie ik waar ik in zit. Het ziet er smerig uit. Rondom is de wand crème wit en ik zit met mijn donzige achterste in een gelig, wat plakkerig plasje. Mijn pootjes, donkerbruin van kleur, komen met hun zwemvliezen bijna onder mijn kin.

Ik heb geen ruimte om mij te bewegen en dat gaat echt pijn doen. Met vernieuwde energie tik ik snel door op de wand. Die breekt nu overal snel af en het gat is zo groot geworden dat ik mijn rug kan rechten. “Oef, dat is lekker zeg.”

Tegelijk met het uitrekken steek ik mijn kop in de frisse lucht. De warmte van een heerlijk zonnetje valt op mijn kop en schouders! Wat is dat heerlijk na opgesloten te hebben gezeten in dat maffe ei. Ik strek mijn pootjes en val direct met ei en al om! “O, ho, au!” Met mijn snavel recht op de harde bodem van het nest. Beduusd blijf ik heel even zo liggen. Dan wurm ik mij uit het ei. Eerst mijn schouders, vleugeltjes, dan de rest van mijn lichaam. “Hè jakkes, m’n kont is plakkerig”

Eindelijk ben ik eruit, trek mijn pootjes onder mijn lichaam en ga staan. “Dat is lastig, tjonge niet gemakkelijk, oeh, uitkijken.” Na een paar tellen heb ik de balans gevonden en sta stevig in de wereld. Met mijn koppie in de lucht en mijn vleugeltjes gespreid schud ik mijn donsveertjes eens flink uit. “Jawel, ik ben geboren!” De triomf maakt direct weer plaats voor onzekerheid. “Waar ben ik eigenlijk? O jee, is er geen gevaar? Ben ik alleen?” en kijk om mij heen.

Het nest is van bruinachtig geel materiaal. Het ziet er stevig uit. Takjes en riet zitten in elkaar gevlochten. De bodem is bezaaid met witte en bruine donsveertjes en overal liggen stukjes eierschaal. “Hé, blijkbaar ben ik niet de eerste. Er zijn er meer, veel meer! Maar waar zijn ze?” Ik klim snel op de rand en kijk rond. Het nest is vastgemaakt aan een uit het water stekende dikke donkerbruine tak. Eromheen is water, veel water. Op een paar meter afstand zijn links en rechts de oevers te zien. Het heldere groen van het gras steekt mooi af bij de lichtblauwe lucht waar een paar witte wolken als grote watten drijven. In het gras staan witte en gele bloemetjes en om de zoveel meter een boom. Korte, stompe, dikke bomen die er oud uit zien en grillige schaduwen op het water werpen. Net voor het gras loopt een smalle strook van lang riet dat lichtjes door de wind heen en weer buigt. Het groenblauwe water stroomt langzaam aan het nest voorbij. Er is geen bodem te zien, daar is het water te troebel voor. Een prachtige landelijke omgeving, met het nest in een soort brede sloot.

“Pieppiep, pieppiep” Ik val bijna achterover het nest in, kan mij nog net staande houden. “Wat was dát? Schrik me rot” Voorzichtig kijk ik.

Een hele groep eendjes net als ik maakt een hoop kabaal terwijl zij achter een grote bruine eend aan zwemmen. Ik tel zes kleintjes, waarschijnlijk mijn broertjes en zusjes. Alle zes even donzig als ik, een paar bruingeel en een paar helder geel. De grote bruine eend herken ik direct terwijl ik haar nog nooit eerder gezien heb.

“Mamma! Mamma!” Ik spring zonder nadenken uit het nest het water in. “Waa, dat is prettig!” Alsof ik nooit anders gedaan heb peddel ik met mijn pootjes en zwem zo achter de rest aan. “Pieppiep, wacht op mij!”

Maar mamma en de anderen zwemmen rustig door! Zonder omkijken! Zo kom ik er niet bij, dus ik peddel harder en harder. Op een moment zelfs zo hard dat mijn lichaam boven het water uit komt en alleen mijn pootjes het water nog raken. Binnen een paar seconden heb ik mijn broertjes en zusjes ingehaald en minder vaart.

“Zo”, zegt mamma die mij aan zag komen, “Jij kan hard zwemmen. Dat is heel belangrijk de komende weken, hou mij in de gaten en als ik kwaak moet je zo snel mogelijk bij mij komen.” Ze zwemt weer verder.

Trots kijk ik met mijn kraaloogjes naar mijn broertjes en zusjes. “Ik kan al iets heel belangrijks! Hard zwemmen!” Maar zij reageren niet, kijken niet eens naar mij, want mamma stopt met zwemmen en draait zich naar ons om.

“Eten”, zegt zij, “drijft op en onder het water. Je moet proberen om alles op te eten wat je tegenkomt, wat niet te hard is en wat je door kunt slikken. Ga maar proberen te eten, maar”, voegt zij er op dreigende toon aan toe, “blijf bij mij in de buurt. Dan ben je veilig. Doe je dat niet, dan ben je voer voor andere beesten en dat willen we niet, toch?” Een vraag die met een angstig “pieppiep, nee dat willen wij niet” bevestigend beantwoord wordt. Niet dat we weten wat het betekent om “voer voor andere beesten te zijn”, maar de manier waarop het gezegd wordt maakt ons bang en leidt als vanzelf tot ons antwoord. Ik weet niet zo goed wat ik er van denken moet, ben er niet gerust op en blijf voor de zekerheid in de buurt van mamma ronddobberen.

“Toe maar, ga maar, wees niet bang” zegt mamma als ze mij nerveus om zich heen ziet draaien “Kijk, je broertjes en zusjes

zijn al aan het eten, ik let wel op”

Ik kijk haar aan, ze knikt geruststellend, dus nu durf ik ook te gaan kijken of ik iets te eten vind. Met een paar peddeltjes ben ik bij mamma vandaan en kom een groen dingetje tegen dat op het water drijft. Achterdochtig kijk ik er naar, hij beweegt niet, ik tik ertegen met mijn snavel, het doet niets terug, ik hap ... slik meer water in dan eten en moet direct alles weer uitspugen. “Bwagh, niet lekker”

Moet ik dus anders doen. Na een paar mislukte pogingen en nog wat geproest door het innemen van teveel water heb ik het in de gaten. Door iets op te lepelen en dan met de snavel een beetje open met mijn koppie te schudden, vliegt het water eruit en hou ik alleen het eten over. “Dat gaat beter”, zeg ik tegen mijzelf, en pak het volgende en het volgende groene, drijvende dingetje. Zo gaat het prima en word ik per minuut zelfverzekerder. “Daar nog eentje, kijk daar drijven er een paar bij elkaar.” Ik peddel er op los en eet maar door zoals mamma heeft opgedragen.

“Kwáák!” klinkt het in de verte en ik kijk met mijn snavel vol groen verdwaasd op.

Om mij heen kijken mijn broertjes en zusjes ook in de richting van waar mamma's geluid vandaan kwam, niemand reageert verder.

“Kwáák, snel hier komen, gevaar!” roept mamma nu.

Samen met de anderen begin ik haar richting uit te zwemmen, af en toe een zijstapje nemend naar wat rondrijvend eten. Kun je toch niet zomaar aan voorbij zwemmen. “Die ook nog”, denk

ik terwijl ik een paar groene drijfseltjes passeer en vervolgens oplepel.

Opeens klinkt er een hartverscheurend: “piepPIEP PIEPpiep”!

Mijn broertjes en zusjes kijken met grote ogen naar iets verderop, ik kijk mee ...

Daar staat een grote grijsblauwe vogel in het water. “Hé, die had ik nog helemaal niet gezien!” In zijn snavel houdt hij één van mijn broertjes hoog boven het water vastgeklemd. Mijn broertjes ogen en snavel zijn wijd opengesperd, zonder geluid! De grote vogel spreidt zijn vleugels en vliegt langzaam, gracieus weg.

Nog één “piep” in de verte en dan weer de stilte.

...

“O, o, wat verschrikkelijk!” Met pijn in mijn buik van angst scheur ik nog harder dan daarnet over het water naar mamma en blijf de rest van de dag heel dicht bij haar, net als mijn broertjes en zusjes. We hebben het er niet meer over, maar je ziet de angst in onze oogjes. Nu weten we wel wat het betekent, voedsel voor andere beesten! Jakkas, misselijkmakend.

De dag gaat voorbij. Er gebeurt gelukkig niets bijzonders meer en als de zon langzaam onder gaat kruipt mamma op de kant. Wij springen haar achterna en gaan dicht bij haar zitten, bijna onder haar vleugels. Dat is fijn, warm en zacht. Het wordt donker en mijn ogen vallen meteen dicht, doodmoe van alle heftige indrukken van mijn eerste dag. Die nacht heb ik niets in de gaten, ik ben in een droomloze slaap.

Een duwtje van mamma maakt mij wakker. “Hè, nu al? O, het is alweer licht. Tsjonge wat heb ik geslapen.” Ik rek mij uit, schudt mijn veertjes. Mijn ogen moeten weer even aan het licht wennen, maar veel tijd heb ik niet want mamma loopt alweer naar het water. Ik ren achter haar aan, net als mijn broertjes en zus.

Het valt mij nu pas op dat het er minder zijn. Waar zijn de andere twee zusjes? Voor het slapen gaan waren er drie zusjes, nu zie ik er nog maar eentje. “Mamma, waar zijn mijn andere twee zusjes?” piep ik.

“Ratten”, kwaakt mamma terug, “je zusjes lagen wat bij ons vandaan, ze zijn gegrepen, nu zijn ze weg. Hou mij in de gaten snelle, dan heb je de beste kans om groot te worden.”

“Ratten? Wat zijn ratten? Geen idee wat ratten zijn” Maar ik vraag het niet, bang voor een eng antwoord. “Waar ben ik in terecht gekomen? Niet normaal toch? Eén momentje niet opletten en je wordt opgevreten, of je nu zwemt of slaapt. Dit is doodeng. Ik ga echt, écht niet bij mamma vandaan, nooit meer, levensgevaarlijk!”

Het water voelt koel en na wat groene drijvende plantjes opgelepeld te hebben met oog op mamma, zie ik een zwart beestje over het water lopen, bijna dansen. “Mooi dik beestje.”

“Alles eten!” had mamma gezegd, dus dat beestje is voor mij. Ik zwem er heen en net als ik hap, danst hij een paar centimeter weg. “Hé, dat is niet de bedoeling”, piep ik en beweeg mijn pootjes sneller. Nu race ik achter mijn kleine, zwarte, wegdansende hapje aan, heel hard. Rechthout, haakse bocht, nog harder erachteraan. Ik haal hem in en na nog een linker bocht van bijna 90 graden doe ik mijn snavel open en hap ... “Hebbes!” Hij kietelt nog een beetje

aan de binnenkant van mijn snavel en ik slik hem snel door. Weg is hij. “Pfoei, dat ging niet vanzelf”, denk ik terwijl ik een schaduw in zwem.

“Kwáák!” hoor ik in de verte en kijk mamma’s kant op.

Ik zie haar naar mij kijken en mijn broertjes en zusje haar kant uit zwemmen. “Oei, ik ben te ver weg, hoe kon dat nu gebeuren? Snel terug! Kan ik vertellen over dat zwarte beestje die ik te pakken had”

Ik zet aan, wil de schaduw uit zwemmen, maar krijg op datzelfde moment een enorme klap van boven!

“Uuugh ... ik krijg ... geen adem meer!” Mijn vleugeltjes worden zó hard tegen mijn lichaampje gedrukt dat ik draaierig word van de pijn. Ik word uit het water de lucht in getild en, zonder het te voelen, hoor ik hoe mijn vleugelbotjes breken ... “Kjcháp” ... “Kjcháp” ... “Pie-ie-iep ... uhhh” met mijn laatste lucht. Ik zie een groot blauwgrijs lichaam, van dichtbij ... het wordt donker ... ik heb het gevoel alsof ik achterover val ...

...

Er dringt licht tot mij door. Geen idee waar ik ben, er is diffuus wit licht overal om mij heen, heel prettig en ik voel mij heerlijk, geen pijn, geen onrust. En alhoewel ik geen dingen kan onderscheiden, geen sloot, geen gras, geen mamma voel ik mij thuis. Blij val ik weer in slaap.

...

“Wroc!”

Ik open mijn ogen en glimlach naar de Sluiswachter. Er buigt zich een slanke gestalte over mij heen die mij onderzoekend aankijkt met grote, donkere, vriendelijke ogen. Door het zien van dat zachte, zorgzame, wijze gezicht weet ik opeens waar ik ben.

2. Huseir

Het duurt niet lang of ik zie een beest. Een grote rode gloed met in het midden een witgele schijn waar het het warmste is, een donkerblauwe rand ten teken van koudere lichaamsdelen.

“Die is voor mij.”

Ik verander van vliegroute, maar er staat een behoorlijk harde wind. Hoe hard ik mijn vleugels ook beweeg, de afstand tussen mij en het beest wordt groter in plaats van kleiner! Snel land ik op een tak om uit te rusten en na te denken, niet mijn sterkste kant. “Kom op dombo, ik moet er komen!” scheld ik hardop, wel een sterke kant.

Ik heb eten nodig. Sinds ik vanochtend mijn vleugels kon uitslaan heb ik niets meer gegeten en ik begin de honger écht te voelen. Door ook nog eens recht tegen de wind in te vliegen verlies ik veel kracht en kom nergens. Het beest is zo dichtbij en toch onbereikbaar. Hier word ik enorm sjacherijngig van, super sjacherijngig! “HmMMM, wat te doen? Zo of zo? ... Zo, nee, kan niet ... of ... ah ik weet het, natuurlijk! Schuin op de wind vliegen!” Dan moet ik verder en langer vliegen maar die kracht heb ik wel, geen probleem, en dan kom ik er zeker. Met honger en goede moed zet ik mij krachtig af van de tak. “Kom maar beesie, je bent van mij ...”

Eerst schuin met de wind meevliegen ... Het beest hou ik rechts in zicht ... “Makkie” Dan een haakse bocht, hard vliegen, schuin tegen de wind in ... Het beest zit links ... “Aaaargh” ... Dit kost moeite zeg! Weer haakse bocht, schuin met de wind mee ...

Zweven ... Bijsturen ... Haakse bocht, schuin wind tegen ... Kop naar beneden, poten naar achteren ... “Hup hup!” ... “En draaien” ... Lichaam schuin ... Ik kom dichterbij het beest, voel zijn warmte, water loopt in mijn neus ... Haakse bocht, aanzetten ... Kop naar beneden ... “Vlieg” ... “Vlieg” ... “Kom op!” ...

Plotsklaps valt de wind weg ... Ik schiet vooruit en knal met mijn neus tegen de rechterflank van het beest! “Auw! Verdorie!” Mijn neus kan wel wat hebben, maar hier was ik niet op bedacht. Ik zet mijn poten stevig neer en moet even bijkomen van de ruwe landing.

Trots op mijn vliegkunst van zojuist kijk ik om mij heen en zie verderop een paar soortgenoten gulzig eten. “Hé, zagen jullie mij?” Ze kijken niet op of om, drinken gewoon door. Normaal zou ik ze er niet mee weg laten komen, zou ik aandacht opeisen, maar nu voel ik mijn honger opspelen, ik moet eten. Ik stijg een klein stukje op boven de oppervlakte, blijf uit de wind om een goed plekje te vinden op dit zalige lichaam.

Vlakbij zie ik een mooie grote dieprode vlek en land nu beheerst op het zachte vlees. Ik zet mij schrap, “Daar gaan we” ... Kop naar achteren ... Kop hard naar voren ... Mijn puntige neus wordt door de opperhuid van het beest gedrukt. Op de juiste diepte snuit ik mijn neus leeg zodat het bloed kan blijven stromen. Met grote teugen drink ik het zalige warme bloed totdat ik niet meer kan drinken, ik helemaal vol zit. De warmte van het bloed van het beest en de volle maag maken mij bijna dronken. “Aaaahaaah, lekker!” Ik trek mijn neus terug, zet mij af en sla mijn vleugels weer uit. Terwijl ik wegvlieg zie ik een aantal soortgenoten nog steeds op het beest zitten. Op hetzelfde moment slaat die met zijn staart er een aantal plat. “Hahaha, beter opletten, leef je langer!”

en zoem volledig tevreden verder. Dit leven is nog niet zo verkeerd.

Nu op zoek naar stilstaand water, mijn buik staat op springen van de eitjes. De volgende minuten laat ik mij meevoeren met de wind. “Ik kom op deze manier zonder veel moeite wel op een geschikte plek”, denk ik terwijl ik nog steeds een beetje dronken ben van het heerlijke eten. Rustig kijk ik minutenlang dromerig naar de onder mij voorbij schuivende wereld.

“Zou dat daar iets zijn?” zoem ik en daal af naar een plasje onderaan een stenen muur. Het water is bruinig, ruikt ook wat muf en staat hartstikke stil. Ik land voorzichtig op het oppervlak, de temperatuur is prima, beetje lauw warm. “Dit is goed! Helemaal goed”. Ik ga er goed voor zitten, even persen en de eitjes liggen in het plasje, dat lucht op! Binnen een paar dagen zullen mijn nakomelingen het levenslicht zien, missie volbracht. Tevreden kijk ik in de rondte. “Laat ik maar weer een beest gaan zoeken voor het avondeten, ik heb honger, ik heb écht honger.”

Ik zet mij weer af. Op dat moment slaat een windvlaag mij naar de muur en ik kom buiteland in een kier tussen het water en de muur terecht. “Hè, mijn vleugels zijn nat geworden”. Ik voel ze tegen mijn lichaam plakken. “Verdorie! Nu moet ik mij verstoppen totdat ik weer kan vliegen”

Voorzichtig kijk ik in de kier. Geen bedreigingen, ik adem opgelucht, geen andere insecten, dat is een meevaller. Ik moet er niet aan denken om hier bij toeval een spin tegen te komen. Dan is het gewoon over en uit. Ik heb in mijn korte leven genoeg leeggezogen soortgenoten in de webben zien hangen om te weten dat dat gruwelijk is. “Als je die van pijn vertrokken koppies zag ...”

Voorzichtig kruip ik de kier in ... Stapje voor stapje ... Ik hou mijn poten gespannen ... Als er iets beweegt dan wil ik weg kunnen springen ...

Het wordt donkerder, er komt geen daglicht in de kier. Geluid van buiten is hier niet te horen. De stenen wanden en de vloer zijn wat brokkelig. Als ik loop dan glijden mijn poten soms weg, omdat ik op een korreltje gruis stap. Dat maakt mij onzekerder.

In het nu bijna helemaal duistere gangetje zie ik een bocht komen. “Dit is gevaarlijk” denk ik terwijl ik er pootje voor pootje naartoe kruip ... Nog twee stapjes ... Ik wacht even om te luisteren ... En ... Nee ... niets ... Nog een stapje ... Nog een kleintje ... Ik kijk om het hoekje ... Flits!

Helder licht verblindt mij, ik schrik mij wezenloos, “Wo!”, en druk mij tegen de muur.

Er gebeurt verder niets. Nadat ik weer normaal kan ademen kijk ik nog een keer voorzichtig om het hoekje ... Niets aan de hand, het heldere licht waar ik zo van schrok, was van een verderop in de kier binnenvallend lichtstraaltje. “Licht aan het eind van de tunnel!” zeg ik grappend tegen mijzelf en kruip opgelucht zo snel als dat ik kan over het gruis.

Mijn vleugels zijn al gedroogd en plakken niet meer tegen mijn lijf. Nu, tijdens het kruipen, kan ik ze zelfs al een beetje gebruiken door ze telkens kort te laten wapperen. Wel uitkijken dat ik ze niet aan het ruwe steen van de wanden beschadig.

Eindelijk kom ik bij de opening, bij het licht, en kijk om mij heen. Ik zit onderin een muur, tussen de stenen vloer en iets van hout.